

Узагальнюючи викладене, виділимо переваги та недоліки непропорційного перестраховування:

- переваги: зменшення адміністративних видатків; можливість утримати більшу частину страхових премій, ніж при пропорційному перестраховуванні; обмеження відповідальності за збитками;

- недоліки: участь у прибутках перестраховика за підсумками виконання договору (тантьєма) не передбачається; премії перестраховику сплачуються при укладанні договору перестраховування та, навіть якщо сплата відбувається в декілька етапів, до того, як отримає премії від клієнта; покриття надається лише на випадок виникнення значних збитків.

У кінцевому підсумку, подальший розвиток науково-методичних засад прийняття рішення про передачу ризиків на перестраховування може полягати у формалізації вибору оптимальної перестрахової стратегії з поміж стратегій квотного перестраховування, перестраховування ексцедента суми та перестраховування ексцедента збитку, що дозволить спланувати джерела фінансування страхових виплат у випадку реалізації ризиків з непередбачуваними та катастрофічними збитками та забезпечити виконання зобов'язань страхової компанії.

Список використаних джерел:

1. Васин П. Н. Перестрахованиеккак система распределения рисков страховщиков: учеб. пособие / П. Н. Васин. – Новосибирск: Изд-во СибАГС, 2009. – 176 с.
2. Кнейслер О. В. Риннок перестраховування України: теоретико-методологічні домінанти формування та пріоритети розвитку : монографія / О. В. Кнейслер. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 416 с.
3. Ткаченко Н. В. Забезпечення фінансової стійкості страхових компаній: теорія, методологія та практика: монографія / Н.В. Ткаченко; Нац. банк України, Ун-т банк. справи. – Черкаси: «Черкаський ЦНТЕІ», 2009. – 570 с.
4. Meier U. B. Business Cycles in Insurance and Reinsurance: the Case of France, Germany and Switzerland / U. B. Meier, J. F. Outreville // Journal of Risk Finance. – 2006. – № 7. – P. 160–176.

Волювач М. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СУЧАСНІ ПІДХОДИ

ДО ЕКОНОМІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Сучасний стан ринкових відносин і підприємств, як соціально-виробничих структур, потребує адекватної системи управління на всіх рівнях та сферах. На рівні підприємства, ця проблема займає особливе місце. Будучи об'єктом товарно-грошових відносин, володіючи широкою економічною самостійністю та відповідальністю за результати своєї господарської діяльності, підприємства повинні формувати таку систему управління, яка могла б забезпечити їм високу

ефективність функціонування, конкурентоспроможність та стійке положення на ринку.

Результати діяльності підприємств значною мірою визначаються ефективністю управління. В сучасних умовах одним із пріоритетних напрямків у змінах систем управління підприємством є розробка теоретичних і методологічних основ ефективного менеджменту на рівні підприємств.

Підвищення ефективності управління є головною умовою на шляху до покращення кінцевих результатів. Ефективність системи управління залежить від об'єктивності та достовірності її оцінки. Обґрунтована оцінка вносить ясність, виявляє реальні тенденції, дозволяє оцінити головні фактори, які впливають на ефективність управління, а через нього – на результати діяльності підприємства.

Ефективність і якість управлінської праці визначаються, перш за все, обґрунтованістю методології вирішення проблем, принципів, методів, підходів. При відсутності хорошої теорії практика є сліпою. Хоч на даному етапі наукових досліджень відомо більш ніж 16 наукових підходів, в менеджменті використовують тільки деякі підходи та принципи.

Маркетинговий підхід при прийнятті управлінських рішень передбачає орієнтацію управлінської підсистеми на споживача.

Комплексний підхід бере до уваги важливі і взаємопов'язані фактори внутрішнього та фактори зовнішнього середовища організації – технологічні, організаційні, демографічні, соціальні, економічні, політичні, психологічні.

При функціональному підході до менеджменту необхідність розглядається як сукупність функцій, які треба виконати для того щоб її вирішити. Далі створюються альтернативні об'єкти для їх виконання і обираються ті із них, які потребують найменше витрат за життєвий цикл об'єкту.

Динамічний підхід до об'єкту управління розглядається в причинно-наслідкових зв'язках. Проводиться ретроспективний аналіз за минулі роки і перспективний аналіз [2].

Відтворювальний підхід орієнтований на відновлення виробництва, товару або послуги для задоволення потреб ринку з меншими загальними витратами на одиницю корисного ефекту[1].

Згідно з процесним підходом, управління – це взаємопов'язані універсальні управлінські процеси (планування, організація, мотивація, контроль і пов'язані процеси – процес комунікації та прийняття рішення. Ці процеси в управлінні називаються управлінськими функціями, а процес управління – це сума перерахованих управлінських функцій.

Отже, можна зробити висновок, що використання сучасних підходів управління підприємством є важливим етапом на шляху до досягнення належного фінансового стану підприємства, що є основою його життєдіяльності. При

умілому та розумному використанні теоретичних та наукових знань на практиці, цей шлях стане більш обґрунтованим і визначеним на успіх.

Список використаних джерел:

1. Економічна енциклопедія: у трьох томах. Т.1 / Ред. кол.: С. В. Мочерний (від п.ред.) та ін. – К.: ВЦ Академія, 2000. .:[Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.uk.wikipedia.org;
2. Економічне управління підприємством: навч. посіб. / А. М. Колосов, О. В.Коваленко, С. К. Кучеренко, В. Г.Бикова; за заг. ред. А. М. Колосова. – Старобільськ: Вид-во держ. закл. «Луган. нац. ун-т імені Тараса Шевченка» , 2015. – 352с.
3. Зятковська Л. І. Методологічні засади фінансового забезпечення підприємств / Л. І. Зятковська // Фінанси України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.lj.kherson.ua

К. е. н. Гвініашвілі Т. З.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ОСОБЛИВОСТІ ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ВІТЧИЗНЯНИХ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦТВА**

На сучасному етапі розробка та реалізація інноваційної стратегії є ключовим фактором розвитку економічної системи в цілому, а інновації та наукоємна продукція значною мірою стають результатом кооперації діяльності багатьох суб'єктів підприємництва. Як відомо, інноваційна парадигма, що прийшла на зміну «ресурсній» [4], визначає перспективні фактори сталого розвитку на макро- і мікрорівнях економіки. Технологічні інновації визначаються «... одним з найважливіших інструментів сталого розвитку» [5, с. 81]. Об'єкти інтелектуальної власності стають ключовими «факторами виробництва», що утворюються в процесах науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт (НДДКР). Саме тому інвестування в НДДКР визначає перспективи конкурентоспроможності національної економіки.

За сучасних умов, глобалізація ринків визначає світовий рівень зіставлення потенціалу НДДКР і його реалізації [2, с. 110]. За результатами аналізу основних показників інноваційного розвитку, в Україні спостерігаються негативні тенденції впродовж останніх трьох років. Зменшуються обсяги фінансування НДДКР; знижується чисельність фахівців НДДКР у загальному обсязі зайнятого населення; при збільшенні ролі держави у реалізації науково-технічних проектів зменшується роль спеціалізованих науково-досліджених інститутів і т. ін. У порівнянні з 2016 р. обсяг фінансування інноваційної діяльності у 2017 р. зменшився до 9117,54 млн грн, при цьому частка фінансування інноваційної діяльності у співвідношенні до ВВП зменшилася з 1,0% до 0,3%. Основним джерелом фінансування інноваційних витрат у 2017 р. залишаються власні кошти